

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boelend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

381. Het Indianenmeisje. — 382. Het Spookschip. — 383. De Helks van Baudeloo. — 384. De Gevangene op het eiland. — 385. Een avontuur aan de grens. — 386. Hoe Pol renner werd. — 387. De Booze Heer. — 388. De Vuurtoren van het eiland Rona. — 389. Een jongen in den Boerenkrijg. — 390. De Page van Graaf Egmont. — 392. Een Harde Les. — 393. De vlucht van de kermis. — 394. Een Vlaamsche cow-boy. — 395. Het Bloemenmeisje. — 396. De Slaven van Oostende. — 397. Een Smokkelaar aan de Leie. — 398. Een Redder in den nood. — 399. Het Geheimzinnig Huis. — 400. Uit Droevige dagen. — 401. Het spook op de spoorbaan. — 402. Avonturen met een Hoed. — 403. Een Woellig Leven. — 404. De Geheimzinnige Kruisvaarder. — 405. De avonturen van een Hovenier. — 406. Een bange Vlucht. — 407. De nieuwe Kasteelheer. — 408. De jonge Landlooper. — 409. De Twee Kameraden. — 410. De Spion. — 411. De dochter van den Vischer. — 412. De dochter van den Bezembinder. — 413. Een Huichelaar. — 414. De Erkentelijke Indianenhoofdman. — 415. Onvergetelijke Avonturen. — 416. Een vreemde Nacht. — 417. De Hoeve bij de Duinen. — 418. Leo op de kostschool. — 419. De moedige Padvinder. — 420. De Dragonder van het Uilenhof. — 421. De strijd tegen de slavernij. — 422. De jonge Alpengids. — 423. Het onverwachte Erfdeel. — 424. De verijdelde Diefstal. — 425. Op het eenzame Eiland. — 426. In den Sneeuwstorm. — 427. Sinterklaas in den Woonwagen. — 428. Het vuur in den nacht. Een moedige Knaap. — 429. Het Kerstfeest der Schipbreukelingen. — 430. Voor het Recht. — 431. Het spook van S't. — 432. De dappere Kasteelknaap. — 433. In Duizend Vreezen. — 434. De Toovenares van Diksmuide. — 435. Acht maanden op een onbewoond eiland. — 436. Ontmaskerd. — 437. Een gestoorde Nacht. — 438. De Stem aan de deur. — 439. Het Geheimzinnig bedrijf. — 440. De Smokkelaars van Blankenberghe. — 441. Een drama aan de grens. — 442. Een Godsoordeel. — 443. De verrader. — 444. Zigeuners op 't dorp. — 445. Een Rakker. — 446. De dochter van den Indianenhoofdman. — 447. De Smokkelbende. — 448. Het verlaten Schip. — 449. De Werklooze. — 450. De Avonturen in de Hooglanden. — 451. De Gestoorde Zesdagenkoers. — 452. Uit een gezin. — 453. Een Smokkelavontuur. — 455. De Weezen van de Berkenharst. — 456. Kars, de Herdershond. — 457. Een angstige Tocht. — 458. De verkleede Krijgsman. — 459. De Heldin van Maastricht.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

PRIJS: 60 CENTIEMEN.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wetteren.

Twee Maal Gered

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

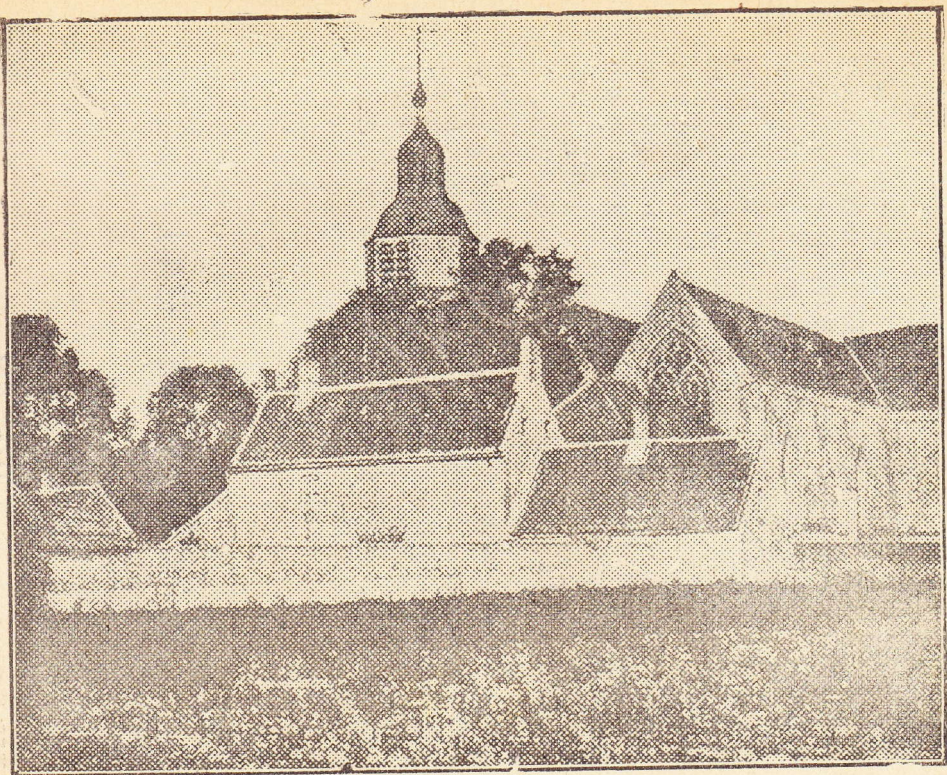
TWEE MAAL GERED

I.

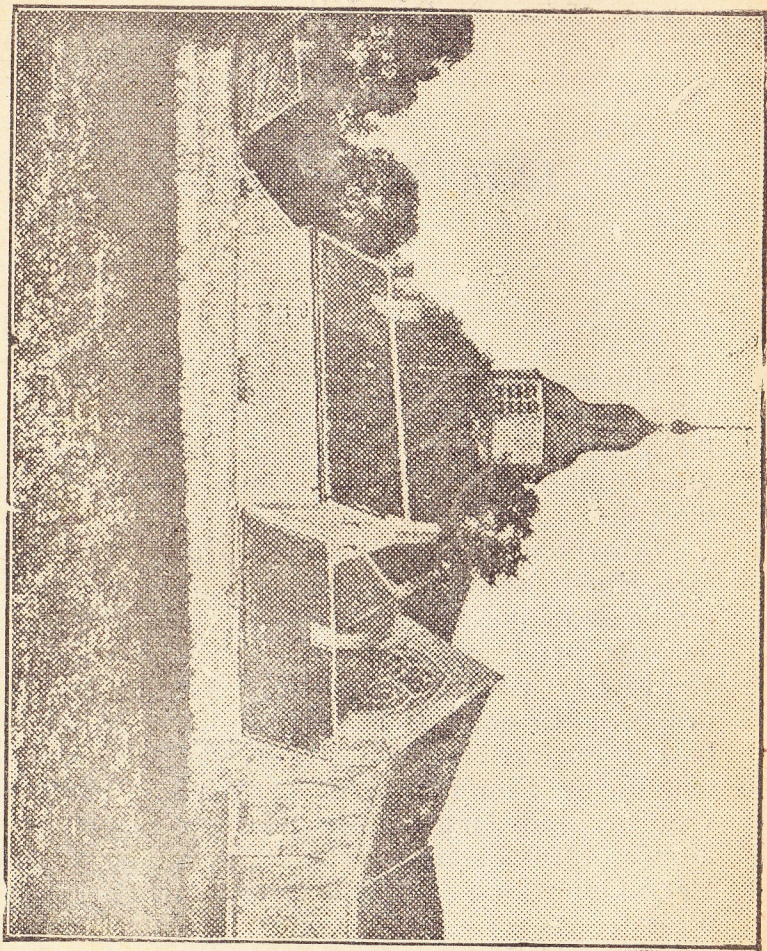
Willem Peltens, een jonge man van vijf en twintig jaar, kwam op een Meiavond, een zestigtal jaar geleden, van Veurne naar Nieuwpoort, waar hij met zijn vader en een zusje van veertien woonde.

Nieuwpoort had een eerbiedwaardig voorkomen. Rustig stonden de grootere en kleine huizen om de oude, statige Onze Lieve Vrouwe kerk en de halle met haar toren, die scheen te droomen van betere tijden, toen handel en visscherij bloeiden. Eeuwen ook rees aan den Yzer de « vierboet », een der eerste vuurtorens van Vlaanderen. En de Tempelierstoren herinnerde aan een vroegere, sinds lang verwoeste kerk, die er noodig was, toen de stad een talrijker bevolking had. Het « Duinenhuis » sprak ook al van de geschiedenis.

De vreeselijke oorlog van 1914-18 heeft dat

De groote kerk van Nieuwpoort vóór den oorlog (1914-1918).

alles onbarmhartig neergehaald. Nieuwpoort is wel herbouwd geworden, maar men kon er toch de kleur der verre tijden niet op de nieuwe stad leggen.

Willem Peltens hield van zijn geboorteplaats en kende goed haar geschiedenis.

Het was een schoone, warme dag geweest... Veel inwoners zaten aan de deur, om van den zoelen avond te genieten. Willem kende ze allen. Maar nu leek hem of die menschen hem nieuwsgierig bekeken gelijk ze het deden met een vreemdeling, die door het stadje dwaalde, 's Zomers, wanneer er wel eens bezoekers van elders naar dit prachtig hoekje der kust kwamen. De Panne, Coxyde, Oost-Duinkerke en Nieuwpoort waren toen nog geen badplaatsen als nu.

— Wat is er toch aan mij te zien? vroeg Willem zich af.

Aan den hoek van de Langestraat rookte een oude rentenier voor de deur zijn lange pijp. Hij ook zag Willem met vreemden blik aan. Dan rees hij van zijn stoel op.

— Willem, gaat gij naar huis? vroeg hij.

— Ja, mijnheer Reinders.

— Ik begrijp het... het is avond...

— Maar wat doet gij raar! En alle menschen bezien me zoo zonderling...

— Ja... Er is iets gebeurd... en ik moet het u

toch zeggen, voor ge thuis komt... Uw vader...
ge moogt niet te erg verschieten...

— Heeft vader een ongeluk gekregen?

— Vanmiddag om een uur of drie zat hij in
zijn kantoor... hij viel van zijn stoel... 't Is een
beroerte...

— Is vader dood?

— Neen, neen... hij is niet dood, maar erg
ziek...

Willem vroeg niet verder. Hij liep haastig
weg.

— 't Andere kon ik hem toch niet zeggen,
mompelde de rentenier. Dat zal de arme jongen
spoedig genoeg hooren...

Hij schudde het grijze hoofd en trok een wolk
van rook uit zijn lange pijp.

Willem Peltens was spoedig aan zijn huis,
een groote woning met magazijnen tegen den
ouden stadswal.

— Hoe is het met vader? vroeg hij gejaagd
aan Melia, de dienstbode.

— O, ge weet het al, dat mijnheer een be-
roerte gekregen heeft! Het is zoo triestig.

Schreiend kwam een meisje uit de woonkamer
geloopen. Het was Anna, het dochttertje. Een
moeder hadden Willem en Anna niet meer.

— Vader zal sterven! kreet het meisje.

— Er is toch nog hoop! zei Willem.

— Maar vader zegt niets meer... hij ligt met

gesloten oogen... hij kan zich niet verroeren...

Willem snelde naar boven. Mijnheer Peltens
lag op zijn bed, bleek en stil, als ware hij reeds
overleden. Een vrouw zat naast hem. Het was
tante Cornelia, een zuster van vader.

— O, Willem, dat is erg, he? zei ze.

Weenend boog de jonge man zich over den
zieke.

— Vader! snikte hij, en kuste het bleek gelaat.

Maar mijnheer Peltens scheen zijn zoon niet
te herkennen.

— Hoe is dat nu toch zoo ineens gekomen?
vroeg Willem aan zijn tante.

— Uw vader zat in zijn kantoor. Oom Karel
was met hem komen spreken. Hij zal u dat straks
wel vertellen. Toen hij een tijdje weg was, hoor-
den de klerken een bons, en een gil. Zij gingen
kijken... Uw vader lag op den vloer, en was be-
wusteloos. De jongens haalden den dokter. Anna
kwam om mij... We hebben uw vader hier ge-
bracht. De dokter zei, dat het een zware beroerte
is.

— Maar vader kan toch nog genezen.

— O ja... Toch raadde de dokter aan, om
den pastoor te halen... Hij is al geweest... O,
hadden we n maar eer kunnen waarschuwen;
we wisten niet, waar ge waart, en uw vader kon
het niet zeggen.

Willem zette zich diep bedroefd aan de andere zijde van het bed.

Even later trad een man binnen. Hij had een norsch gelaat. Het was oom Karel, de man van tante Cornelia. Hij heette met zijn familienaam Wolters.

Hij knikte naar Willem.

— Hoe gaat het nu? vroeg hij.

— Hetzelfde, antwoordde zijn vrouw.

Even keek hij naar den zieke. Dan wenkte hij Willem hem te volgen. En buiten de kamer zei hij op harden toon:

— Kom eens mee in het kantoor, daar kunnen we rustig spreken.

Oom Karel was nooit vriendelijk geweest. Willem en Anna hielden niet veel van hem. Tante Cornelia was heel anders.

— 't Is een erg geval, sprak de heer Wolters, toen hij in het kantoor tegenover zijn neef zat.

— God geve, dat vader toch geneest! Wat zegt de dokter?

— Niet veel goeds...

— Maar 't is toch verschrikkelijk, oom! Vanmorgen was vader zoo gezond en fiksch...

— Hebt gij in den laatsten tijd niets aan hem gemerkt?

— Vader was al een paar weken stil en in zich zelf gekeerd... Maar hij kloeg toch niet...

— Gij zijt niet op de hoogte van de zaken?

— Ik reisde, zooals ge weet...

Mijnheer Peltens dreef handel in bouwmaterialen.

— Maar in de boeken keekt ge nooit, hernam oom Karel.

— Neen... Vader zag die altijd zelf na... Ik was van 's morgens tot 's avonds op de baan.

— Ja, en uw vader hield u buiten de geldkwestie.

— Maar alles ging toch goed...

Mijnheer Wolters schudde het hoofd.

— Neen, het ging niet goed, sprak hij. Uw vader moest u, en mij ook, al lang ingelicht hebben. Verleden Winter kreeg uw vader een knak door een plotselinge daling van bouwmaterialen. Hij had juist een grooten voorraad gekocht aan hoogere prijzen en moest die dus met verlies van de hand doen.

— Vader zei, dat het niet zoo erg was...

— Zeggen is gemakkelijk... Uw vader was veel te lichtzinnig...

— O, oom, spreek nu toch zoo niet over vader! Hij ligt daar boven erg ziek...

— Maar gij moet dadelijk de waarheid weten... Door dien knak stond de zaak al zwak. En vanmiddag had ik een kwade boodschap. Ik deelde ze uw vader zoo voorzichtig mogelijk mee. Een firma te Ieperen, die van uw vader, een

zeer groote hoeveelheid hout had gekocht, is fail-
liet... Uw vader krijgt zijn geld nooit. Ik moest
hem inlichten. « Dan ben ik ook geruineerd »,
zei hij. En het bleek, dat hij niet tegen dezen
tweeden klap bestand is. Er zijn hier wissels te
betalen... En uw vader zit zonder centen... Zoo
is de toestand.

Het was Willem, of de heele kamer rond hem
draaide.

— We zijn dus arm! kreunde hij.

— Doodarm... en schulden. Uw vader voel-
de dadelijk, dat hij een verloren man was. Hij
schreide, toen ik vanmiddag heen ging. En wat
later kreeg hij die beroerte.

— Maar oom, gij hadt hem toch geld kun-
nen leenen! zei Willem.

Mijnheer Wolters was zeer rijk en bezat ver-
scheidene groote hoeven in het welvarend Veur-
ne-Ambacht.

— Geld leenen? Gij praat er wel gemakkelijk
over, riep hij uit. Ik kan niet boeten voor de
fouten van een ander...

— Vader is altijd eerlijk geweest...

— Maar hij had verstandiger moeten zijn.
Waarom zooveel leveren aan die firma te Iepe-
ren? Men moet in den handel voorzichtig zijn...
en doorzicht hebben. Gij zijt vijf en twintig jaar
en had van uw vader moeten eischen, dat hij u
al lang inzage gaf van de boeken.

— Vader is toch de baas...

— En nu zit ge met de gebakken peren.
Alles wordt hier verkocht... Gij zult de schuld-
eischers zien opdagen!

— Maar daar kan ik nu niet aan denken!
Vader is gevaarlijk ziek... O, mocht hij toch ge-
nezen! snikte Willem weer.

— Het was mijn plicht u dadelijk in te lich-
ten. Ge behoeft zulk nieuws niet van vreemden
te hooren... Men weet het in de stad al, dat uw
vader erge verliezen heeft geleden. Wilt ge, dat
ik de zaken afwikkel?

— O, als 't u belieft, oom... Ik ken er zoo
weinig van...

Het was een vreeselijke avond voor Willem
Peltens. Hij had steeds hard gewerkt, maar bui-
ten het kantoor. Hij bezocht de klanten in de
gansche streek, bijna in de heele provincie en was
soms een week afwezig. Hij nam bestellingen
op. Vader bestuurde het kantoor. En Willem
had er nooit aan gedacht zich met de geldzaken
te bemoeien. Onderdanig voerde hij vaders beve-
len uit.

— Arm! herhaalde Willem.

Doch het leek hem dan niet zoo erg, als vader
maar genas!

Willem waakte bij den zieke. Tante Cornelia
was ook gebleven, en rustte wat in een nevenka-
mer. 's Morgens scheen de toestand onveranderd.

De dokter schudde het hoofd... Hij kon geen hoop geven...

— Waarom komt Jeanne toch niet eens? Zou ze nog niet weten, dat vader zoo ziek is? vroeg Willem aan tante Cornelia.

Jeanne Sinclair was Willems verloofde. Ze zouden het volgend jaar trouwen. Men zei in het stadje, dat Jeanne trotsch was, evenals haar vader, mijnheer Sinclair, die verscheidene vischerssloepen bezat en ook handel dreef in scheepsbenodigheden.

— Ja, Jeanne weet het, antwoordde tante. Ik heb gisteren al Anna naar haar toegestuurd, om het te vertellen van uw vader. Ze zal straks wel hier zijn.

In den namiddag scheen mijnheer Peltens nog zwakker. Om een uur of drie kwam Jeanne met haar vader. Willem weende, toen hij hen bij den zieke bracht.

Jeanne zei niet veel. En haar vader nam haar weer spoedig mee. Hij hoopte, dat er toch een gelukkigen keer in de ziekte zou komen.

Willem had hem verteld, na welk treurig nieuws, vader die beroerte gekregen had. Maar hij zweeg over den toestand der zaken. Hij was nu alleen om den zieke bekommerd en verliet nauwelijks de kamer. Ook Anna zat daar bijna den ganschen dag.

Tegen den avond stierf mijnheer Peltens, zon-

der nog bij kennis te zijn geweest. Willem en Anna hadden geen afscheid kunnen nemen van hun vader. Weenend omhelsden ze elkaar...

Anna voelde het, hoe ze nu op haar grooten broer steunen moest.

II

Na de begrafenis van zijn vader, zat Willem dagelijks bij oom Karel op het kantoor. Soms kon hij aan de werkelijkheid niet gelooven. Zou zijn vader nu waarlijk nooit meer in zijn zetel achter den ouderwetschen lessenaar plaats nemen? Alles was zoo snel veranderd.

Mijnheer Wolters snuffelde in de handelsboeken. Er waren twee klerken en deze moesten gedurig allerlei uitleggingen verstrekken. Men ontving brieven van firma's, die bouwmaterialen hadden geleverd. Ze vroegen dringend om geld... Het nieuws over de zaak Peltens was dus snel verbreid geworden.

En oom Karel overtuigde Willem, dat er schulden waren, die hij niet kon betalen.

— O, oom, schiet mij het geld voor, ik zal hard werken om er weer boven op te komen, zei Willem.

— Neen, neef, daaraan waag ik mijn centen niet...

— Maar wat moet ik dan doen?

— Alles verkoopen... En daarna reiziger worden voor een andere zaak. Zoo kunt gij het brood verdienen voor u en Anna...

Willem sprak met tante Cornelia, maar deze kon haar man niet tot hulp bewegen...

— Dan ga ik naar mijnheer Sinclair, dacht de jonge man.

De vader van Jeanne zou hem wel bijstaan, hoopte hij.

Op een morgen begaf Willem zich naar het kantoor van den reeder. Mijnheer Sinclair en Jeanne hadden de begrafenis van vader Peltens bijgewoond, maar waren sindsdien nog niet op bezoek geweest. En toch voelden Willem en Anna behoefte aan troost.

— Zoo, Willem, komt ge me eens spreken? vroeg mijnheer Sinclair op wat koelen toon. Ja, het is noodig, dat we praten, vervolgde hij. Ik weet, dat ge in groote moeilijkheden verkeert.

Willem verborg niets, maar verzekerde, dat hij zich in staat gevoelde, zich weer omhoog te werken, als men hem aanvankelijk hielp. Hij had goede klanten in heel de provincie en die zouden hem trouw blijven. Hij vroeg aan mijnheer Sinclair hem het kapitaal voor te schieten, om de schulden te voldoen.

— Ik geloof dat ge van goeden wil zijt, sprak de reeder. Maar na zulk een val, is het opstaan haast onmogelijk. Ge zoudt steeds dieper in den

put raken... Ik raad u aan een plaatsje te zoeken op een kantoor of reiziger voor een goede firma te worden. En nu nog iets anders. Uw vader is me erg tegengevallen. Hij had me over zijn zaken moeten inlichten, toen hij mij over uw verlovings met Jeanne kwam spreken.

— Maar hij kon toch dat failliet te Ieperen niet voorzien.

— Hij stond al een heelen tijd zwak. Een goede firma moet bestand zijn tegen een duwtje... Ja, Willem, het is treurig voor u, maar ik wil voor het geluk van mijn kind zorgen. Ge zult nu niet met Jeanne kunnen trouwen.

— O, mijnheer! riep de jonge man verschrikt uit. Dat kunt ge niet meenen!

— Zeker en vast meen ik het. Jeanne mag later niet in armoedige omstandigheden leven. En Jeanne erkent dat zelve ook.

— Zou ze me verstooten?

— Ze is het met mij eens, dat de verloving verbroken moet worden... Ik voel medelijden met u, maar er is niets aan te doen.

— O, mijnheer, maak mij toch niet zoo ongelukkig? smeekte Willem, wien de tranen in de oogen sprongen.

— Ge moet uw lot kloek dragen... Meer kan ik u niet zeggen...

— Mag ik met Jeanne spreken?

— Dat is niet noodig. Ze is trouwens op reis...

— Ze gaat weg, als ik zoo diep in het verdriet zit...

— De tijd zal alles slijten...

En mijnheer Sinclair liet Willem Peltens wanhopig vertrekken. Als duizelig ging de arme jonkman door de straten van Nieuwpoort. O, waarom moest zijn geluk zoo ineensstorten: vader gestorven, de zaak geruineerd, en nu de verloving verbroken! Hij klaagde zijn nood aan tante Cornelia. Deze vond de houding van mijnheer Sinclair wreed.

— En dan heeft Jeanne u nooit oprecht lief gehad, zei tante verontwaardigd. Ze meende, dat uw vader zeer rijk was.

— Maar haar vader is het toch ook, tante...

Oom Karel was bij dit gesprek aanwezig.

— Sinclair doet zich rijker voor dan hij is, beweerde hij. Die man kan u niet veel helpen met geld. Maar hij had u in zijn zaak kunnen nemen. Hij wenscht echter een man met geld voor zijn dochter.

Een week later was Jeanne Sinclair van haar reis teruggekeerd. Willem ontmoette haar op den stadswal.

— Jeanne, uw vader wil onze verloving verbreken, zei Willem. Dat vindt ge toch ook vreeselijk!

— Ik trouw niet met een armen man, klonk het koele antwoord. Uw vader had vroeger alles moeten zeggen...

— Maar onze zaken waren toen niet slecht... En bemint gij dan meer het geld dan mij?

— Nog eens, ik kan niet met een armen man trouwen, sprak het meisje hoogmoedig. Tusschen ons is alles gedaan. Ge moogt me dat niet kwalijk nemen.

Ze ging heen.

— Neen, Jeanne heeft me niet oprecht lief gehad, zei Willem bij zich zelf.

Maar toch had hij veel verdriet over deze scheiding. Hij zou echter geen moeite meer doen, om Jeanne terug te winnen... Nu wist hij, dat zij geen goed meisje was.

— — — — —
Na den Zomer waren de zaken geregeld. Men had zelfs het huis en de magazijnen van Peltens verkocht. De schuldeischers waren betaald geworden. En er lag geen vlek op den naam van den koopman, die zooveel ongeluk had gehad.

Willem woonde met Anna in een klein huis. Hij reisde nu voor een graanhandelaar uit de stad, doch verdiende nog weinig. Gelukkig stak tante Cornelia haar neef nu en dan wat in de hand. Zoo leden Willem en Anna ten minste geen gebrek.

Willem had een brief gekregen van een vriend, met wien hij nog naar school was geweest. Ferdinand Maartens — zoo heette hij — verliet op twintigjarigen leeftijd Nieuwpoort. Zijn vader, een schipper, zwierf veel op de kanalen van Frankrijk. Zijn moeder was een Fransche, en had familie in de omgeving van Bordeaux. Ferdinand, die geen lust voelde voor het schippersbedrijf, was toen naar Bordeaux verhuisd.

« Ik heb vernomen in welke moeilijke omstandigheden ge verkeert », schreef hij nu aan Willem. « Kom naar hier, jongen! Ginder werkt ge er u moeilijk weer boven op. Ik ben wijnbouwer geworden en verdien veel geld. Ik zal u in den handel een flinke betrekking bezorgen. En na een tijd kunt ge een eigen zaak vestigen. Er is hier behoefte aan moedige werkers. Ik kan u dat in een brief niet in het lang en breed uitleggen. Maar ik verwacht u ».

De brief maakte een diepen indruk op Willem. Een eigen zaak vestigen! Dat trok hem aan. Maar Willem nam niet dadelijk een besluit. Hij kon Anna niet mee nemen, en toch moest hij voor zijn zusje zorgen. Maar als hij in Frankrijk een welgesteld man werd, zou Anna bij hem komen...

Willem dacht veel over het aanbod na. En hij kreeg meer en meer lust het aan te nemen. Hier was het toch sukkelen. Eigenlijk had hij in zijn eigen streek een goed stuk brood kunnen verdienen, doch hij deed zijn werk zonder lust en ijver. De herinnering aan al het gebeurde drukte hem. Hij voelde zich miskend.

Eindelijk sprak hij met zijn oom over den brief van Ferdinand.

— Al gekheid, zei mijnheer Wolters. Die Ferdinand is een bluffer. Hoe zou de zoon van een schipper een wijnbouwer kunnen worden? Hij werkt er natuurlijk bij een baas, zooals gij hier. En wat verstand hebt gij van den wijnhandel? Ge wist nog niets van uw vaders zaken af.

Oom Karel was een zelfzuchtig en gierig man. Hij had geen medelijden met Willem en zei soms nog, dat zijn vader een dommerik was geweest. Zoo vielen er wel eens harde woorden, want Willem kon zijn vader niet hooren belasteren. Tante Cornelia moest dan den vrede bewaren.

— Laat Willem zijn kostje verdienen en tevreden zijn, sprak oom Karel, wanneer zijn vrouw er op wees, dat het voor haar neef hard was huis en magazijnen in andere handen te zien.

Tante Cornelia stond ook nu Willem bij. Ze wilde hem de kans geven, om in Frankrijk een nieuw bestaan te zoeken. Ze zou Anna een tijd

bij zich in huis nemen. Oom Karel was er erg tegen, doch hij gaf na veel gebrom in schijn toe. Willem kon dus vertrekken. Tante bezorgde hem in het geheim een kleine som geld voor de reis.

Anna was zeer bedroefd. Willem troostte haar met de belofte, dat hij haar spoedig zou laten overkomen.

Den laatsten avond wandelde Willem nog eens door het stadje. Het was wel donker, maar toch scheen hij de oude kerk, de halle, den Tempelierstoren en andere gebouwen te willen groeten. Hij hield veel van Nieuwpoort. Maar hij ging er liever uit. Veel menschen deden vreemd tegen hem. En Jeanne Sinclair was al verloofd met den zoon van een handelaar uit Diksmuiden.

Dit alles deed Willem pijn... Hij zou dus naar den vreemde gaan. Maar het afscheid viel hem zwaarder dan hij gedacht had...

Den volgenden morgen begaf Willem Peltens zich te voet naar Duinkerke, een Fransche haven. Hij hoopte daar goedkoope scheepsgelegenheid te vinden voor Bordeaux.

Zijn hart woog hem zwaar. Schreiend had Anna zich aan hem vast geklemd. Maar tante zou toch goed zijn voor zijn zusje. En zoo spoedig mogelijk moest Anna bij hem, in Frankrijk, komen. Willem had vurig gebeden om

Gods zegen op zijn onderneming. En moedig trok hij heen.

Gelukkig hoorde hij niet, wat oom Karel eenige uren na zijn vertrek, tot tante Cornelia zei.

— Willem is weg, sprak mijnheer Wolters, en we zullen hem wel niet meer terug zien... Hij laat de zorg voor zijn zusje aan ons over. Dat is heel gemakkelijk...

— Maar later komt hij Anna halen, merkte tante op.

— Ja, ja, dat kennen we! Hij zal met moeite zijn eigen kost verdienen en dan te fier zijn om hier weer te keeren als een berooid man.

— Wij hebben geen kinderen en Anna is mij welkom, hernam mevrouw Wolters.

— Maar mij niet! Een hoop geld uitgeven voor haar... en altijd op een ontevreden gezicht zitten kijken! Ik bedank er voor. Willem laat zijn zuster onverzorgd achter... en ik stuur Anna naar een weeshuis. Dat kost heel weinig en dan doe ik nog meer, dan mijn plicht.

Mevrouw Wolters schrok van dit plan.

— Karel, ge kunt dat niet meenen, zei ze.

— Ik meen het, zoo waar ik hier naast u zit. Ik wil geen lastpost in huis. Anna kijkt naar me, alsof ik een boeman ben. Natuurlijk heeft Willem ze tegen mij opgestookt, omdat ik destijds niet zot genoeg was, geld in de verloren zaken

te steken. En ik wil dat kind niet alle dagen onder mijn oogen hebben.

— Ik eisch, dat Anna hier blijft. Ik heb het Willem beloofd.

— Ja, dat deedt ge tegen mijn zin... Maar ik ben baas.

— Een kind van mijn broer...

— Een broer, die zijn zaak naar den kelder joeg.

— Ieder kan ongelukkig zijn... en mijn broer was een eerlijk man.

— Kort en goed, Anna gaat naar een weeshuis! besliste mijnheer Wolters, en hij dreef alrijd zijn zin door.

IV

Na drie dagen wachten kon Willem een plaatsje krijgen op een zeilschip, dat van Duinkerken naar Bordeaux voer. Hij moest echter tusschen ledige wijnvaten en kisten logeeren. De eenige kabien was afgestaan aan een jonge dame, die veel meer kon betalen.

Het was een zonnige Februarimorgen, toen het vaartuig de haven van Duinkerke verliet. Willem stond aan dek en keek naar de duinen, welke achteruit schenen te zinken. Hij staarde dan vooral in de richting van Nieuwpoort. Hij voelde nu meer dan ooit, hoe innig hij zijn zusje

bemide, en hij had wel wat zelfverwijt, dat hij haar verliet. Maar het was immers ook voor haar bestwil, zoo meende hij.

Wat later kwam de jonge dame aan dek. Zij en Willem waren de eenige passagiers. Willem nam beleefd zijn hoed af. Zij groette terug en zei dan, dat het prachtig weer was. Zoo geraakten ze met elkaar in gesprek. De juffer heette Louise de Ferron, en woonde op een kasteel in Bretagne. Ze had te Duinkerke een zieke tante helpen verplegen. Nu keerde ze naar huis terug. Ze verlangde zoo naar haar ouders, dat ze niet op een grooter schip had willen wachten. De kapitein moest te Brest aanleggen, en daar kon ze aan wal stappen. Het was maar een korte vaart, enkele dagen.

Willem begreep, dat Louise de Ferron rijke ouders had. Maar ze scheen zeer nederig, en bleef even vriendelijk, toen hij haar vertelde, dat hij een bestaan ging zoeken in de omstreken van Bordeaux.

Ook in den namiddag kwam de jonge dame weer een poosje aan dek praten. Het werd toen wat onstuimiger op zee. De zon dook weg onder grauwe wolken en de wind stak op. Toen Louise teruggekeerd was naar haar hut, zei een matroos tot Willem, dat er storm dreigde.

Het duurde niet lang, of het schip begon te slingeren. Willem ging naar beneden. Hij zat

daar maar triestig bij een schommelende lan-
taarn. Men bracht hem eten; het smaakte niet.
En Willem verlangde op dezen eersten dag al
naar het einde der reis. Weemoedig dacht hij aan
Anna.

De matrozen legden het ruim flink dicht,
want nu sloegen de golven over het dek. De wind
flood door het want. Willem strekte zich in zijn
hangmat uit. Hij kreeg soms hevige schokken en
was ongerust. De storm woedde reeds. Wat
duurde de nacht lang!

Met den nieuwen dag bedaarde het weer niet.
Een matroos kwam Willem halen.

— Ga mee in de hut van den kapitein zei hij.
Het stormt en ge zit hier verlaten. De dame is
zoo ziek, dat ze denkt te zullen sterven... Maar
daar is geen gevaar voor. Als het weer stilt, gaat
die zeeziekte over.

Boven kreeg Willem een massa water over
zijn lichaam.

— Houd me goed vast! riep de matroos.

Willem zwaaide heen en weer. Gelukkig
stond zijn helper vast op de beenen. In de hut
van den kapitein zat Willem toch wat ruimer.
Hij had te Nieuwpoort dikwijls met visschers
gevaren en was tegen de zeeziekte bestand.

Het schip werd snel voortgedreven, al had
men zeil geminderd. In den namiddag ging de

wind wat liggen. De kapitein kreeg nu een
beetje rust. Hij kwam in de hut.

— Ik vertrouw het weer nog niet, zei hij. Ik
zal wel den heelen nacht op de brug moeten blij-
ven. Nu ga ik dus maar even onder zeil.

Hij bedoelde, dat hij wat wilde slapen. Wil-
lem begaf zich aan dek, begeerig naar frissche
lucht. Het vaartuig schommelde nog, en Willem
moest zich vasthouden aan de verschansing.
Louise vertoonde zich niet. De vrouw van den
kapitein, die de meeste reizen meemaakte, ver-
pleegde haar.

Tegen den avond blies de wind weer heviger.
En in den nacht woedde een echte orkaan. Van
slapen kwam er niets. Ontsteld luisterde Willem
naar het geraas. Eenige uren gingen voorbij...
't Leek of het scheepsvolk luider tot elkaar riep.
Plots scheen het schip in al zijn voegen te kra-
ken. Een matroos kwam in de hut...

— Hier, houd dezen reddingsgordel vast, zei
hij. We zitten op een rots. God zij ons genadig!
Als we niet spoedig vlot geraken, slaat het schip
in stukken... Het roer is onklaar geraakt, denk
ik. Maar we zijn niet ver van het land... We
zien het licht van een vuurtoren.

De matroos moest weer heen. Wat later bracht
hij Louise en de vrouw van den kapitein bij
Willem.

— 't Is beter, dat ge samen zijt, sprak hij haastig.

— O, mijnheer, zullen we nu vergaan? kermde Louise.

— We zijn dicht bij de kust... Men zal ons helpen...

Louise en de kapiteinsvrouw zonken op een bank neer, en weenden van angst. De golven beukten vervaarlijk het schip. De kapitein liet noodseinen geven. Maar hij begreep, dat men nu geen boot van land in zee zou kunnen brengen. Hij wilde de eigen reddingsloep uitzetten, doch deze werd al dadelijk verbrijzeld. De bemanning maakte een vlot. En dan moesten Willem en de twee dames uit de hut komen.

— We dienen op alles voorbereid te zijn, sprak de kapitein, of liever, hij schreeuwde dit tegen den wind in.

Hij liet de passagiers op het vlot vastbinden. Louise was half bewusteloos. De kapiteinsvrouw kreunde van angst. Willem trachtte zijn vrees te beheerschen. Hij wilde zich moedig toonen. Storm en golven raasden, en het schip had het zwaar te verduren. Zoals het nu op de rots vast zat, moest het wel verbrijzeld worden. En van de kust daagde geen hulp. Toch flitste dichtbij het licht van een vuurtoren, dat de ongelukkigen nu bemoedigde.

Plots kwam een geweldige watermassa over

het vaartuig. Het leek Willem of hij hoog opgenomen en dan zwaar neergeploft werd... Een deel van het schip was verbrijzeld. En het vlot dobberde in zee, als een speelding voor de golven, die het aftakelden. Willem behield zijn tegenwoordigheid van geest. Hij dacht aan Anna, aan tante Cornelia, ook aan oom Karel. Hij voelde geen wrok meer. Hij had allen zoo lief... En hier worstelde hij met den dood.

— O, barmhartige God, red ons, smeekte hij telkens.

Louise lag dicht bij hem. De kapiteinsvrouw was al met een deel van het vlot verdwenen. Willem hoorde Louise nu en dan kermen.

— Houd moed, riep hij haar toe. We drijven nog, en God kan ons redden.

Soms was hij op het punt zijn bewustzijn te verliezen, maar dan spande hij al zijn krachten in. Hij moest worstelen om zijn leven. En hij was toch dicht bij den vuurtoren. Het leek wel alsof de lichtbundel soms over hem gleeed.

Het was een verschrikkelijke nacht. Eindelijk daagde de morgen... Willem kreeg nieuwe hoop. De zee scheen te bedaren, en de branding dreef hem dichter naar de kust... Plots zag Willem een gevaarte vlak bij.

— De vuurtoren! riep hij uit.

Maar hij wilde ook Louise helpen. 't Kostte hem moeite eerst zijn banden los te maken en dan

die van Louise. Hij hief het meisje op. Ze kreunde weer.

— We zijn gered... doe, wat ge kunt, schreeuwde Willem.

Ook bij de dame laaide de lust tot het leven weer op. Ze stond recht... Willem omvatte haar. Nu was een trap onder zijn bereik... Hij bemerkte een touw en snakte het vast. Met inspanning van alle krachten, heesch hij zich op. Hij voelde vasten grond onder de voeten...

— Help! kreet hij.

't Was of hij nu toch vallen zou. Maar twee mannen kwamen uit de deur... De vuurtorenwachters hadden de drenkelingen bemerkt... Eenige minuten later waren de geredden in den toren, die hier eenzaam op een rots stond, onder de kust van Bretagne.

De vrouw van den hoofdwachter verpleegde Louise. De mannen hielden zich met Willem bezig. Ze hadden in den nacht wel de noodseinen bemerkt, want het wrak lag dichtbij, maar ze konden hun bootje niet in zee brengen. De storm woedde te hevig.

Weldra lagen de geredden in een diepen slaap.

V

Vier dagen later bevond Willem Peltens zich op het kasteel van graaf en gravin de Ferron, de

ouders van Louise. De geredden waren maar een dag en een nacht op den vuurtoren geweest. Toen had men hen naar het stadje op den vasten wal gebracht, waar ze in het hospitaal verpleegd werden. Daar troffen ze ook twee matrozen aan, die op een balk aan land waren gedreven. Men had van het wrak nog den kapitein en den stuurman kunnen halen. Maar vier schepelingen en de kapiteinsvrouw waren verdronken.

De overste van het hospitaal had bericht gezonden naar graaf de Ferron, die een half uur rijdens van hier woonde. De schipbreuk had immers vóór de kust van Bretagne plaats. De graaf en de gravin kwamen naar het stadje. 't Was een ontroerend wederzien van hun dochter, die nu ver hersteld was. Louise vertelde, hoe Willem Peltens haar gered had, toen hij zelf toch geheel uitgeput was. De graaf nam Louise mee en drong ook aan, dat Willem hem zou vergezellen.

Willem had reeds een uitvoerigen brief naar Nieuwpoort gezonden. Op zekeren avond sprak de graaf langen tijd met hem. Willem vertelde nu zijn gansche geschiedenis.

— Zoudt ge nog lust hebben om uw vaders zaak te Nieuwpoort te herstellen? vroeg de heer Ferron.

— O ja... Ik nam eigenlijk in een gevoel van

wanhoop dat besluit om naar Bordeaux te vertrekken.

— Wel, laat ik u dan helpen om te Nieuwpoort de oude firma weer op te richten. Mijn vrouw en ik, en ook Louise, zullen zeer gelukkig zijn, als we wat voor u kunnen doen. Ge hebt ons eenig kind van den dood gered.

— Maar daar wil ik geen belooning voor aannemen!

— Wij kunnen u niet naar waarde beloonen. Ge zoudt hulp aanvaard hebben van uw oom of van dien reeder... En weigert ge ze van mij?

— Als ik een kapitaaltje van u mag leenen, dan gaarne, maar ik zal het u later terug betalen.

— Dat komt wel in orde...

— — — — —
Willem bleef nog een paar weken op het kasteel. Dan was hij geheel genezen. Hij schreef aan Ferdinand dat hij niet kwam en bedankte hem voor zijn aanbod. Hij had van het nieuwe plan niets aan zijn familie geschreven. Hartelijk nam hij afscheid van den graaf, de gravin en Louise. Over Parijs reed hij met den trein naar zijn land terug. En op een avond in het begin van Maart, kwam hij bij zijn oom en tante aan. Hij zag er echter Anna niet. En toen hij, na de begroeting, naar zijn zusje vroeg, sprak oom Karel:

— Anna is in een weeshuis te Brugge. Gij

gingt tegen mijn zin heen, en liet haar onverzorgd achter. Ik voelde geen lust, om uw taak op mij te nemen. Laat ze daar, want ge zult met moeite uw kost verdienen.

— Anna in een weeshuis! en Willem keek bedroefd naar zijn tante.

— Uw oom wilde het, en ik moest op den duur toegeven, sprak mevrouw Wolters. Ik had erg met het kind te doen.

— O, ge behoeft u niet te verontschuldigen, hernam oom Karel op bitsen toon. Willem trok er van door... En ge ondervindt, hoe het nu met zijn wilskracht staat... Hij is al te Nieuwpoort terug, armer dan ooit.

— Arm, neen, oom! Wat gij mij geweigerd hebt, kreeg ik van anderen: hulp. Morgen haal ik Anna terug. Gij zijt wreed geweest voor het kind...

— Wel, zoo, komt ge me nu verwijten, dat ik voor uw zuster zorgde! En het zal wat zijn met die hulp...

Maar Wolters keek Willem toch nieuwsgierig aan. Deze vertelde nu, hoe graaf de Ferron hem in staat had gesteld zijn zaak weer op te bouwen. Oom Karel werd dadelijk vriendelijker, doch Willem verliet verontwaardigd het huis. Hij begaf zich naar een hotel.

Den volgenden morgen reisde hij naar Brugge. Toen Anna hem zag, vloog ze hem om den hals.

Ze weende van ontroering, maar was dadelijk verheugd, toen Willem haar meedeelde, dat hij ze kwam halen en ze weer samen te Nieuwpoort zouden wonen.

Men was verbaasd te Nieuwpoort, toen Willem Peltens een huis met magazijnen kocht aan de havenkade. Men vernam, dat een Fransch edelman hem hielp.

Op een avond kwam mijnheer Sinclair hem bezoeken. De reeder wenschte Willem geluk met den ommekeer.

— Na den dood van uw vader, ben ik wel wat te haastig geweest, zei hij. Later had ik er berouw over.

— Daar heb ik weinig van gemerkt, sprak Willem.

— Wel, laat ons doen, of er niets gebeurd is. Jeanne heeft om u getreurd.

— Wel, dan kan ze blijven treuren, want ik heb niet het minste plan nog met haar te trouwen. Ze heeft bewezen, dat ze me niet beminde.

Willem had reeds vernomen, dat de zoon van den handelaar uit Diksmuiden wegbleef, toen hij ontdekte dat mijnheer Sinclair zich veel rijker voordeed dan hij was. En zoo werd Jeanne op haar beurt vernederd. Willem had hierover wel geen leedvermaak, doch hij kon voor het zelfzuchtig meisje geen achting meer gevoelen.

De vroegere klanten keerden terug en de zaak Peltens bloeide. Willem trouwde een jaar later met een braaf meisje uit Veurne. Anna bleef bij hem inwonen. Tante Cornelia kwam dikwijls op bezoek. Oom Karel erkende dan ook, dat hij zich toch vergist had in zijn neef.

Willem bezocht elk jaar de familie Ferron; hij betaalde het geleende geld terug. Hij wilde niet anders.

Zoo was hij twee maal gered geworden, eens van den dood, en nu uit armoede.

Zoo ging de tijd voort. Anna trouwde, toen ze een en twintig was, met een dokter uit den omtrek. Broer en zuster bleven elkaar steeds innig beminnen.

Mijnheer Sinclair, wiens zaken erg achteruit gegaan waren, had Nieuwpoort verlaten. Hij kreeg een betrekking als klerk te Antwerpen. Jeanne trouwde, maar moest eenvoudig leven.

E I N D E